

Sygn. akt VI GC 106/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Patrycja Paloc-Kopka
Protokolant:	Alicja Majorowska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017 r. na rozprawie w R.

sprawy z powództwa (...) Usługowej Spółdzielni Pracy w W.

przeciwko (...) sp. z o.o. w R.

o zapłatę

1)zasądza od pozwanej (...) sp. z o.o. w R. na rzecz powoda (...) Usługowej Spółdzielni Pracy w W. kwotę 11.606,80 zł (jedenaście tysięcy sześćset sześć złotych osiemdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi od 5 września 2013roku przy czym od 1 stycznia 2016roku z odsetkami ustawowymi za opóźnienie;

2) zasądza od pozwanej (...) sp. z o.o. w R. na rzecz powoda (...) Usługowej Spółdzielni Pracy w W. kwotę 2.998,00 zł (dwa tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 106/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 października 2013 r. powódka (...) Usługowa Spółdzielnia Pracy w W. wniosła o zasądzenie od (...) sp. z o.o. w R. kwoty 11.606,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05 września 2013 r. oraz kosztami.

W uzasadnieniu podała, że w dniu 01 marca 2004 r. zawarta została pomiędzy stronami umowa najmu lokalu użytkowego w R. przy ul. (...). Pozwana pomimo wielokrotnych wezwań nie uregulowała należności dzierżawnych za miesiące lipiec, sierpień i wrzesień 2013 r. Podała, że umowa została rozwiązana w dniu 31 grudnia 2013 r. z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia.

Nakazem zapłaty z dnia 03 stycznia 2014 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Rybniku w sprawie o sygn. VI GNc 2377/13 uwzględnił żądanie pozwu w całości (k. 27).

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty zaskarżyła go w całości wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwana podniosła zarzut wprowadzenia w błąd co do czynności prawnej, niewykazania podstawy do dochodzenia roszczenia oraz oparcia roszczenia na umowie z pominięciem faktur rozliczeniowych. Podała, że okazało się, że powódka nie jest właścicielem wynajmowanej nieruchomości, dlatego też wprowadziła pozwaną w błąd co do czynności prawnej. Podniosła, iż złożyła oświadczenie o uznaniu zawartej umowy za nieważną oraz oświadczenie o odstąpieniu od umowy z powodu wady prawnej polegającej na oświadczeniu nieprawdy. Wskazała również, że świadczenie po stronie powodowej w postaci

wynajmowanego lokalu stało się niemożliwe, na skutek okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi powódka, jako strona zobowiązana (k. 32-36).

W replice powódka wskazała, że wynajmującym lokal nie musi być właściciel rzeczy, gdyż wystarczy, że dysponuje on faktyczną możliwością oddania rzeczy do używania. Powód wywodzi swoje roszczenie z łączącego strony stosunku umownego, a nie z tytułu własności. Powód miał możliwość wydania pozwanej przedmiotu najmu i stan taki istniał aż do zwrotu nieruchomości, czyli w okresie objętym sporem. Pozwana przez cały okres trwania najmu mogła swobodnie korzystać z wynajętych powierzchni zgodnie z zamierzonym przeznaczeniem gospodarczym. Objęcie przez pozwaną powierzchni do używania nastąpiło w wyniku czynności podjętych przez powoda i na podstawie obustronnie zaakceptowanej umowy najmu. Zarzuty pozwanej co do własności gruntu nie mają znaczenia dla skuteczności i ważności umowy najmu. Powódka podniosła, iż pozwana nie miała podstaw do złożenia oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych na podstawie art. 84 § 1 k.c., gdyż brak tytułu właścicielskiego nie jest elementem treści czynności prawnej umowy najmu. Powód podniósł, iż decyzją z dnia 18 czerwca 1980 r. wydaną przez Kierownika (...) Zarządu (...) w W. oddano w użytkowanie Wojewódzkiej Spółdzielni Pracy w K. Oddział Nr 5 w W. (poprzednik prawny powódki) parcele opisane w KW nr (...). W dniu 23 czerwca 1980 r. przekazano protokolarnie teren położony przy ul. (...) w R., a następnie w dniu 25 czerwca 1980 r. w/w Spółdzielnia przejęła dowodem PT Nr (...) od KWK (...) w R. środek trwały w postaci budynku łaźni w R. przy ul. (...) za kwotę 563,823 zł, zgodnie z faktura nr (...) (k. 67-70).

Pismem z dnia 24 lipca 2014 r. pozwana podniosła, że w październiku 2013 r. właściciel wynajmowanej nieruchomości (...) S.A. oddział KWK (...) przejęła fizycznie nieruchomość, a ta opuściła i zdała jej nieruchomość. Pozwana stanęła na stanowisku, że skoro (...) wezwała ją do opuszczenia przedmiotowej nieruchomości w lipcu 2013 r. to roszczenie powódki nie jest zasadne (k. 93).

Stanowisko stron w toku procesu nie uległo zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07 maja 1980 r. (...) Zjednoczenie (...) reprezentowane przez dyrektora inwestycyjnego wyraziło zgodę na odpłatne przekazanie budynku łaźni KWK (...) w R. przy ulicy (...) wraz z terenem obejmującym parcele: (...), (...), (...). Podano, iż biegli rzeczoznawcy ustalili ostateczną wartość budynku łaźni na kwotę 563.823 zł.

Dowód: pismo z dnia 07 maja 1980 r. (k. 80), przesłuchanie powoda (k. 116).

Decyzją z dnia 18 czerwca 1980 r. nr (...)44/20/80 kierownik (...) Zarządu (...) w W. orzekł o wygaśnięciu użytkowania terenu stanowiącego własność Skarbu Państwa, położonego w W. przy ul. (...) w R., zabudowanego budynkiem łaźni stanowiącym własność KWK (...), obejmującego parcele nr: (...), (...), (...) na rzecz Kopalni (...) w W., przedmiotowa nieruchomość stała się zbędna w dotychczasowej działalności Kopalni. W punkcie 2 decyzji oddano w użytkowanie na rzecz Wojewódzkiej Spółdzielni Pracy w K. Oddział Nr 5 w W. opisane w punkcie 1 tereny wraz z znajdującym się na nim budynkiem na czas nieokreślony. Zgodnie z decyzją rozliczenie wartości budynku miało nastąpić pomiędzy Wojewódzką Spółdzielnią Pracy w K. Oddział Nr 5 w W. a KWK (...) w W., zgodnie z opracowanym operatem szacunkowym przez rzeczoznawców budowlanych.

Dowód: decyzja nr (...) z dnia 18 czerwca 1980 r. (k. 82), przesłuchanie powoda (k. 116).

W dniu 24 czerwca 1980 r. KWK (...) w R. przekazała Wojewódzkiej Spółdzielni Pracy z siedzibą w K. budynek łaźni położony w R. przy ul. (...) za cenę 563.823 zł. Na okoliczność tą w dniu 25 czerwca 1980 r. wystawiono fakturę nr (...). Powód wykonał remont budynku.

Dowód: protokół odpłatnego przekazania z dnia 24 czerwca 1980 r. (k. 81), faktura nr (...) z dnia 25 czerwca 1980 r. (k. 79), przesłuchanie powoda (k. 116).

Decyzją z dnia 23 czerwca 1986 r. kierownik Wydziału Geodezji i Gospodarki Gruntów określił wobec (...) Usługowej Spółdzielni Pracy w W. opłatę roczną za użytkowanie gruntu państwowego obejmującego m.in. grunt położony w R. przy ulicy (...), a składającego się z działek nr (...).

Dowód: decyzja z dnia 23 czerwca 1986 r. (k. 83-84).

Powód w dniu 22 grudnia 1995 r. złożył wniosek o uwłaszczenie nieruchomości objętej najmem.

Dowód: pismo z dnia 06 listopada 2013 r. (k. 85).

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...) dla gruntów i nieruchomości położonych w R. przy ul. (...), w skład których wchodzi działki nr (...). Właścicielem nieruchomości jest Skarb Państwa. Na rzecz (...) Spółka Akcyjna w K. wpisano prawo użytkowania wieczystego, własność budynku stanowiącego odrębną nieruchomość i urządzenia stanowiące przedmiot własności. Spośród wielu działek wymienionych w tej księdze tylko działki z identyfikatorem zawierającym numery działek (...) mają adres ul. (...) (k. 38). Oznacza to, że tylko na tych działkach są budynki przy ul. (...).

Dowód: odpis KW (...) (k.37-40).

W dniu 01 marca 2004 r. powód zawarł z pozwaną umowę najmu budynku użytkowego położonego w R. przy ul. (...) z obowiązkiem zapłaty czynszu miesięcznego w wysokości 1.500 zł netto wraz z innymi miesięcznymi świadczeniami wynikającymi z kosztów ponoszonych przez wynajmującego wg pisemnych ustaleń, płatnych w terminie do 5-go każdego miesiąca z góry bez osobnego wezwania, w kasie wynajmującego. Powód określił siebie jako właściciela budynku. Umowa zawarta została na okres od 01 kwietnia 2004 r. na czas nieokreślony. Aneksem z dnia 28 grudnia 2012 r. ustalono stawkę czynszu na kwotę 3.580 zł netto, który obowiązywał od dnia 01 stycznia 2012 r. Pozwana z tytułu należnego czynszu za miesiąc lipiec w wysokości 4.403,40 zł uregulowała jedynie 1.603,40 zł (pozostało 2.800 zł) i nie uregulowała w ogóle czynszu za miesiąc sierpień, wrzesień 2013 r., W okresie od sierpnia do października 2013 r. powódka wielokrotnie wzywała pozwaną do zapłaty zaległych należności czynszowych.

Dowód: umowa najmu z dnia 01 marca 2004 r. (k. 10), wezwania do zapłaty (k. 11-14), aneks z dnia 28 grudnia 2012 r. (k. 112).

Wcześniej, w dniu 31 marca 2004 r., strony zawarły porozumienie do przedmiotowej umowy najmu, w którym ustaliły między innymi sposób rozliczania remontu budynku, minimalny okres najmu oraz sprecyzowano numery działek wchodzących w przedmiot najmu jako: (...), (...), (...). Od dnia 01 stycznia 2006 r. pozwana na mocy aneksu do umowy najmu z dnia 01 marca 2004 r. wynajmowała powierzchnię użytkową budynku z całym terenem obiektu (placem).

Dowód: porozumienie z dnia 31 marca 2004 r. (k. 44), aneks (k.43,112).

Decyzją z dnia 11 maja 2006 r. Wojewoda (...) stwierdził nabycie z dniem 05 grudnia 1990 r. przez Kopalnię (...) w W. prawa użytkowania wieczystego gruntu stanowiącego własność Skarbu Państwa, położonego w R., obejmującego działki m.in. (...), (...). Powód złożył wniosek stwierdzenie nieważności decyzji.

Dowód: pismo z dnia 06 listopada 2013 r., decyzja z dnia 13 sierpnia 2015 r. (k. 125-126).

Pozwana z dniem 30 września 2013 r. wypowiedziała powodowi umowę najmu z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia, który kończył się z dniem 31 grudnia 2013 r.

Dowód: wypowiedzenie umowy najmu z dnia 30 września 2013 r. (k.41).

Dopiero jednak dniu 10 października 2013 r. pozwana poinformował powoda, że wstrzymuje się od płacenia czynszu, gdyż niejasna jest sytuacja prawna związaną z własnością wynajmowanego obiektu przy ul (...) w R. albowiem prawo własności do lokalu rości sobie (...) S.A. Oddział KWK (...), która przedstawiła pozwanej odpis księgi wieczystej nr

(...), z której wynika jej prawo własności. Pozwana wzywała powoda do wykazania za pomocą odpisu z księgi wieczystej prawa własności do najmowanego przez pozwaną obiektu. Wobec braku ustosunkowania się przez powoda do pisma pozwanej, ta w dniu 19 listopada 2013 r. uznała umowę łączącą strony za nieważną. Zaległość czynszowa już istniała.

Dowód: pismo pozwanej z dnia 10 października 2013 r. (k. 50), pismo pozwanej z dnia 19 listopada 2013 r. (k. 49),

Powódka złożyła wniosek do Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej w W. o stwierdzenie nieważności decyzji Wojewody (...) z dnia 11 maja 2006 r. dotyczącej uwłaszczenia KWK (...) z dokumentami potwierdzającymi następstwo prawne spółdzielni. Powódka figuruje w rejestrach wymiarowych zobowiązań podatkowych prowadzonych przez Burmistrza R. w latach 2009-2013 jako płatnik podatku od nieruchomości za grunt o powierzchni 510m² oraz budynki związane z prowadzeniem działalności gospodarczej o powierzchni 422m² przy ul. (...) w R.. (...) S.A. Oddział KWK (...) wezwała w dniu 25 listopada 2013 r. powoda do zaprzestanie wydzierżawiania majątku zapisanego w księdze wieczystej (...) stanowiącego własność Skarbu Państwa, a będącego w wieczystym użytkowaniu Kompanii podnosząc, że złożenie przez powoda wniosku o stwierdzenie nieważności prawomocnej decyzji uwłaszczeniowej nie jest równoznaczne z jego uwzględnieniem i nie ma mocy prawnej. Równocześnie wezwano powoda do zwrotu nienależnie pobranego od pozwanej czynszu w okresie 3 lat na łączną kwotę 120.570 zł netto, jak i wezwano pozwaną do zawarcia z Kompanią od miesiąca grudnia 2013 r. umowy dzierżawy.

Dowód: pismo (...) S.A. O/ KWK (...) z dnia 25 listopada 2013 r. (k. 45-47), pismo powoda z dnia 06 listopada 2013 r. (k. 85). Pismo z Urzędu Miasta R. z dnia 20 lutego 2014 r. (k. 86).

W dniu 05 grudnia 2013 r. pozwana wystosowała do powoda oświadczenie, w którym odstąpiła od umowy najmu z powołaniem się na wadę prawną tej umowy, gdyż powód nie jest właścicielem nieruchomości stanowiącej przedmiot najmu. Pozwana wraz ze złożonym oświadczeniem odesłała powódce faktury za czynsz obejmujące miesiąc październik, listopad i grudzień 2013 r. wskazując, że zostały one wystawione bez podstawy prawnej.

Dowód: pismo pozwanej z dnia 05 grudnia 2013 r. (k. 48).

Decyzją Ministra Infrastruktury i (...) z dnia 13 sierpnia 2015 r. stwierdzono nieważność decyzji Wojewody (...) z dnia 11 maja 2006 r. w części dotyczącej działek nr (...). Stwierdzono, iż w sprawie spełnione były przesłanki uwłaszczenia pod warunkiem nienaruszenia praw osób trzecich. Przyznano, iż powód legitymował się prawem zarządu działkami nr (...) w dniu uwłaszczania Kopalni, tym samym decyzja ta zawierała wadę, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 kpa, gdyż naruszała prawa osób trzecich stosownie do art. 200 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Kopalnia nie była posiadaczem działek (...) w dniu 5 grudnia 1990 roku co była warunkiem uwłaszczenia. Posiadał je powód.

Dowód: decyzja Ministra Infrastruktury i (...) z dnia 13 sierpnia 2015 r. (k. 125-126).

Przez cały okres trwania umowy najmu pozwana korzystała z przedmiotu najmu, który był w jej posiadaniu faktycznym przekazany przez powoda.

Okoliczność bezsporna.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci wyżej wymienionych dokumentów, a także dowodów z przesłuchania powoda. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości przedłożonych dokumentów, jak również Sąd nie znalazł podstaw do ich kwestionowania.

Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanej stosownie do art. 242 k.p.c. albowiem przeprowadzenie dowodu z przesłuchania organu pozwanej, który jest jednoosobowym zarządem w osobie K. G. napotykał przeszkody o nieokreślonym czasie trwania. Sąd na rozprawie w dniu 28 listopada 2016 r. wydał postanowienie oznaczające termin tj. 19 stycznia 2017 r., po upływie którego przesłuchanie pozwanej nastąpi tylko wówczas, gdy nie spowoduje to zwłoki w postępowaniu. K. G. jest jedynym członkiem zarządu, który od pierwszego terminu rozprawy tj. od dnia 16

października 2014 r. nie ma możliwości stawiennictwa na rozprawie celem złożenia zeznań, gdyż stan zdrowia jej na to nie pozwala. Jak wynika z przedkładanej przez pełnomocnika pozwanej dokumentacji lekarskiej, K. G. przewlekle choruje, jak podał pełnomocnik na ostatniej rozprawie w dniu 19 stycznia 2017 r. Tym samym sąd uznał, iż dalsze oczekiwanie na poprawę stanu zdrowia organu pozwanej, które nie jest możliwe do określenia w czasie, spowoduje zwłokę w rozpoznaniu sprawy w rozsądnym terminie. Już tylko z tego powodu, sąd od 12 marca 2015 r. (k. 116) odraza terminy rozpraw. W chwili obecnej bezczynność w sprawie sięga prawie dwóch lat. Zgromadzony materiał dowodowy pozwala sądowi na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy w oparciu o dowody z dokumentów. Istota sprawy ogranicza się do oceny prawnej skuteczności łączącego strony stosunku prawnego, co sąd może uczynić bez dowodu z przesłuchania pozwanej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód wywodził swoje roszczenie ze stosunku umownego w postaci umowy najmu zawartej 1 marca 2004 r. między stronami. Pozwana kwestionowała ważność kontraktu podnosząc, iż jest on obarczony nieważnością, gdyż powód w chwili trwania umowy najmu, nie był właścicielem nieruchomości stanowiących jej przedmiot, a jedynie podawał się na niego.

Stosownie do normy art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Po stronie wynajmującego i najemcy może występować każdy podmiot prawa cywilnego: osoba fizyczna, osoba prawna, jednostka organizacyjna określona w art. 33¹ KC, która nie jest osobą prawną, ale ma zdolność prawną. Wynajmujący nie musi być właścicielem przedmiotu najmu, nie rozporządza bowiem prawem własności i dla spełnienia przez niego świadczenia w wykonaniu umowy najmu istotna jest faktyczna możliwość zapewnienia najemcy używania rzeczy. Jeżeli wynajmujący niebędący właścicielem przedmiotu najmu spełnił swoje świadczenie, najemca nie może uchylić się od wzajemnego świadczenia na tej podstawie, że wynajmujący nie był uprawniony do dysponowania tym przedmiotem (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 kwietnia 1961 r., III CR 806/60, OSN 1962, Nr 3, poz. 101). Brak po stronie wynajmującego tytułu prawnego do wynajmowanej rzeczy nie powoduje nieważności umowy najmu (poruszono wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.3.1999 r., III CKN 198/98, OSN 1999, Nr 10, poz. 175 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13.5.2015 r., VI ACA 885/14, L.).

Umowa najmu zawarta pomiędzy stronami była umową ważną, gdyż powód faktycznie zapewnił najemcy realizację jego uprawnień, tzn. oddał rzecz do używania w uzgodnionym okresie trwania najmu. Tym samym wszelkie zarzuty pozwanej ograniczające się do kwestionowania ważności stosunku prawnego łączącego ją z powodem nie mogły odnieść zamierzonego skutku.

Pozwania nie uchyliła się skutecznie od oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu (art. 84 § 1 k.c.), gdyż po pierwsze, aby była taka możliwość, to pozwana winna wykazać, że złożyła oświadczenia woli pod wpływem błędu co do treści czynności prawnej. Treścią czynności prawnej jest treść stosunku prawnego powstającego w wyniku dokonania czynności prawnej, czyli prawa i obowiązki stron tego stosunku. Treścią umowy najmu nie jest tytułu prawny wynajmującego do przedmiotu najmu, lecz faktyczna możliwość oddania najemcy rzeczy do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony oraz obowiązek regulowania przez najemcę umówionego czynszu. Bezsporne między stronami było to, że pozwana od chwili zawarcia umowy najmu faktycznie korzystała z lokali użytkowych będących przedmiotem najmu. Powód spełnił nałożony na niego obowiązek w postaci oddania najemcy rzeczy do używania. Tym samym, już bez konieczności oceny dalszych przesłanek i warunków złożenia skutecznego oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli pod wpływem błędu sąd przyjął, iż pozwana nie mogła skutecznie uchylić się od swojego oświadczenia, gdyż nie wystąpił błąd co do treści łączącego strony stosunku prawnego. Poza tym, jak wynika z ustaleń, powód odzyskał prawo własności, bo decyzja o uwłaszczeniu została uznana za nieważną.

W tej sytuacji, skoro pozwana związana była z powodem stosunkiem obligacyjnym, a powód zapewnił najemcy używanie rzeczy w okresie od lipca 2013 r. do września 2013 r. (lokalu użytkowego w R. przy ulicy (...)) to pozwana miała obowiązek wykonać świadczenie wzajemne polegające na regulowaniu umownego za ten okres czynszu. Wysokość dochodzonego czynszu wynika z treści umowy najmu z dnia 01 marca 2004 r. i aneksu z dnia 28 grudnia 2012 r., gdzie ustalono jego wysokość na kwotę 3.580 zł netto, co daje brutto 4.403,40 zł (k.112). Wbrew stanowisku pozwanej, wysokość roszczenia nie musi być udowodniona fakturami, gdyż wysokość czynszu precyzyjnie wynika z treści łączącej strony umowy i aneksu z dnia 28 grudnia 2012r. Pozwana w ogóle nie uregulowała czynszu za miesiąc sierpień i wrzesień 2013 r., natomiast z tytułu czynszu należnego za miesiąc lipiec 2013 r. uiściła ogółem sumę 1.603,40 zł (k. 14). Pozwana nie wykazała w tej kwestii żadnej inicjatywy dowodowej, stosownie do art. 6 k.c. poprzestając na zarzucie nieważności umowy i złożonym oświadczeniu o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego - zdaniem pozwanej - pod wpływem błędu co do treści czynności prawnej.

Mając na uwadze powyższe, sąd uwzględnił powództwo w dochodzonej wysokości na podstawie art. 659 § 1 k.c., orzekając jak w pkt 1 wyroku.

O odsetkach w wyroku orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu, będąc nim ograniczonym w myśl art. 321 k.p.c. Strony umowie określiły termin spełnienia świadczenia do 5-ego dnia każdego miesiąca. Powód żądał ustawowych odsetek za opóźnienie i nie zmienił tego żądania po zmianie przepisów przypadającej w dniu 1 stycznia 2016 r., dlatego odsetki przypadające od dnia 1 stycznia 2016r. określono w wysokości odpowiadającej odsetkom ustawowym za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając je w całości na rzecz powoda od pozwanej, jako strony przegrywającej. Na koszty powoda złożyły się: opłaty od pozwu w kwocie 581 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszty zastępstwa prawnego udzielonego powodowi przez adwokata, zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. z 25 lutego 2013 r., Dz. U. 2015 r., poz. 616) w kwocie 2.400 zł.

Sędzia

R., dnia 10 lutego 2017 r.